

Ar krikščionybė
žlugo?

Ar krikščionybė žlugo?

Teisingas atsakymas į klausimą, ar krikščionybė buvo sėkminga, ar nesėkminga, priklauso nuo tinkamo supratimo, kas yra krikščionybė ir ką Dievas norėjo, kad ji pasiektų žemėje. Biblijoje Kristus mums pristatomas kaip pasaulio Gelbėtojas, todėl logiška išvada yra ta, kad Dievas planavo, jog pasaulis atsivers į Jį ir taip bus išgelbėtas nuo mirties. Nuo tada, kai Jėzus atėjo į žemę mirti už žmoniją, praėjo beveik du tūkstančiai metų, tačiau pasaulis dar toli gražu nėra atsivertęs. Krikščionybė apskritai sparčiai praranda savo pozicijas, o ištisos tautos nusiteikusios prieš įvairias religijas. Ar iš to galime spręsti, kad Dievo planas žlugo?

Jėzaus laikais mokiniai savo viltis apie Mesijo karalystę grindė Senojo Testamento pranašystėmis, todėl jų viltys dažniausiai buvo teisingos. Jie nesuprato, kad tuo metu dar nebuvo atėjęs laikas įsteigti tą karalystę. Lygiai taip pat yra ir su dauguma nuo to laiko krikščionybę

išpažįstančių žmonių: jų tikėjimas, kad Dievas planavo pasaulio atsivertimą per Kristų ir Bažnyčią, yra teisingas, tačiau iš Šventojo Rašto jie nesugebėjo suprasti, kad šis amžius nėra tas, kuriame Dievas norėjo, kad šis darbas būtų įvykdytas.

Kaip tiesioginiai Jėzaus mokiniai iš pranašysčių nesugebėjo pastebėti, kad Mesijas turi kentėti ir mirti kaip žmonių Atpirkėjas, kad pažadėti karalystės palaiminimai galėtų ateiti į pasaulį, lygiai taip pat ir išpažįstantys krikščionys iš Raštų nesugebėjo pastebėti, kad tikroji Kristaus Bažnyčia turi kentėti ir mirti kartu su Juo, kad gautų privilegiją kartu su Juo dalyvauti būsimajame karalystės darbe - atversti ir palaiminti žmonijos pasaulį. Apaštalas Paulius aiškiai nurodo šį dalyką, sakydamas: „Jei vaikai, tai paveldėtojai, Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi; jei taip yra, kad kartu su Juo kentėtume, kad kartu būtume ir pašlovinti“. Aš manau, kad dabartinio laiko kentėjimai neverti palyginimo su būsimąja šlove, kuri mums bus apreikšta“. Romiečiams 8:17,18

Šlovė, apie kurią čia kalbama, akivaizdžiai yra bendrą su Kristumi paveldėtojų šlovė Jo mesijinėje karalystėje. Jei tie, kurie pasiekia šią šlovę, pirmiausia turi kentėti kartu su Jo vardu, tai reiškia,

kad dabartinė Bažnyčios misija yra ne užkariauti pasaulį dėl Jėzaus, bet ištikimai sekti Jo pėdomis net iki mirties.

Krikščionys seka paskui Jėzų

To savo sekėjus mokė pats Jėzus. Pavyzdžiui, ne kartą Jis sakė: "Jeigu kas nori būti mano mokinys, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi." Kad šie turėjo sekti paskui Jį iki pat mirties, aiškiai parodo Jėzaus žodžiai Apreiškimo Jonui knygos 2, 10 eilutėje: "Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką." Kad ši ištikimybė reiškia ištvermę kenčiant persekiojimus, rodo Jo pažadas Apreiškimo 3, 21, kur Jis sako: "Tam, kuris nugalėsi, aš duosiu sėdėti su manimi mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir sėdžiu su savo Tėvu Jo soste."

Kai Bažnyčiai buvo duotas dieviškasis pavedimas eiti į visą pasaulį ir skelbti Evangeliją, buvo aiškiai pasakyta, kad jos tikslas - daryti mokinius ir liudyti. Kad šiuo liudijimu Dievas siekė ne užkariauti pasaulį, bet paruošti pačius krikščionis būsimam darbui - karaliauti kartu su Jėzumi, aiškiai pasakyta Apreiškimo 20, 4. Cituojame: "Aš mačiau sielas tų, kurie buvo nukirsdinti už Jėzaus liudijimą ir Dievo žodį... ir jie gyveno ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų".

Jeigu tikrųjų krikščionių misija pasaulyje buvo tik liudyti tiesą ir, pasitelkiant taip įgytą patirtį,

pasirengti būsimam didžiajam darbui - atversti pasaulį per tūkstančio metų karalystės laikotarpį, - tuomet nesunkiai galime suprasti akivaizdžią krikščionybės nesėkmę. Iš tiesų matome, kad tikroji krikščionybė nesugriuvo, kad tai tik daugelio tikėjimą išpažįstančių žmonių klaidinga viltis, kuri nepasiteisino. Kai pamatome, kad dabartinė Bažnyčios misija yra pasiaukojimas ir kančia, o ne pasaulio užkariavimas, mums iš karto paaiškėja daugybė mįslingų klausimų.

Pavyzdžiui, ar dažnai nesusimąstote, kodėl tikintieji krikščionys paprastai kenčia daugiau nei netikintieji? Ar niekada nesusimąstėte, kodėl po to, kai Jėzus atėjo kaip pasaulio šviesa, žmonija iš tikrųjų nugrimzdo į ilgą tamsos laikotarpį, kurį dabar vadiname tamsiaisiais amžiais? Ar kada nors susimąstėte, kodėl šiandien pasaulyje yra daugiau nei dvigubai daugiau netikinčiųjų nei prieš šimtmetį? Kas gi nesusimąstė apie tokius klausimus? Daug kas, susimąstęs, priėjo prie išvados, kad krikščionybė yra milžiniškas farsas, ir kad šis tariamas civilizacijos pagrindas ir atrama nepateisino savo reikalavimų.

Kas yra krikščionis?

Populiari nuomonė apie krikščionybę buvo tokia, kad krikščioniu tampama maždaug taip pat, kaip ir įstoja į klubą, ir kad tai yra tam tikra apsauga nuo

dieviškosios rūstybės, kuri priešingu atveju po mirties žmogų pasiųstų į baisias kančias. Todėl buvo manoma, kad Dievas nori, jog visi taptų krikščionimis, kad išvengtų šio baisaus likimo. Dabar, kai geresnės dienos šviesoje paaiškėjo, kad Biblijoje nėra mokoma apie amžinųjų kančių košmarą, atsiveria galimybė geriau suprasti, ką reiškia būti krikščionimi.

Žodis Kristus, graikiškas hebrajiško žodžio Mesijas vertimas, Naujajame Testamente vartojamas siekiant susieti Jėzų su šlovingais mesijiniais pažadais, esančiais visame Senajame Testamente. Pirmasis iš šių pažadų buvo duotas Edeno sode, kai Dievas pasakė, kad moters palikuonis sutraiškys gyvatės galvą. Kitas, konkretesnis pažadas buvo duotas Abraomui, kai jam buvo pasakyta, kad per jo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės.

Jėzus, Kristus, atėjo į pasaulį kaip pažado palikuonis, kad būtų tas, kuris palaimins visą žmoniją, ir Raštai rodo, kad tie, kurie tampa tikrais krikščionimis, ištikimai sekdami Jo pasiaukojimo pėdomis net iki mirties, kartu su Juo taps pažadėtosios sėklos dalimi.

Apaštalas Paulius, rašydamas savo laikų krikščionims, sakė: "Jei esate Kristaus [krikščionys], tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal

pažadą". (Gal 3, 29) Laiške korintiečiams Paulius sako, kad Kristus "yra ne vienas narys, bet daugelis". Šiuose dviejuose teiginiuose apaštalas pateikia labai svarbų svarstymui dalyką. Jie parodo, kad, pasirinkdamas ir ugdydamas krikščionis, Dievas tik atlieka parengiamąjį darbą, susijusį su būsimu mesijiniu tikslu palaiminti visas tautas. Tai reiškia, kad Dievas nesistengia iš visos žmonijos padaryti krikščionių, o tik atrenka keletą žmonių iš tautų, kurie bus susiję su Jėzumi Jo būsimame darbe palaiminti visą pasaulį - ir gyvuosius, ir mirusiuosius.

Ypatinga tauta

Kas šiandien yra tie krikščionys, kuriuos Dievas išsirenka karaliauti kartu su Mesiju? Kokioje bažnyčioje juos rasime? Dievas yra Teisėjas, kuris nuspręš, kas jie yra. Konkrečiai krikščionis yra tas, kuris, pripažinęs, kad yra nusidėjėlis ir atsiskyres nuo Dievo, atgailauja ir, tikėdamas į praliętą Kristaus kraują, visiškai pašvęsta savo laiką, talentus - viską, ką turi, Viešpačiui ir ištikimai stengiasi tą pašventimą vykdyti. Narystė konfesinėje bažnyčioje su tuo neturi nieko bendra.

Penkioliktame Apaštalų darbų knygos skyriuje apreiškiama, koks yra dieviškasis šio amžiaus ištikimų krikščionių pasirinkimo tikslas. Apaštalas aiškina, kad "Dievas iš pradžių aplankė pagonis" ne tam, kad visus

juos padarytų krikščionimis, bet kad "iš jų paimtų tautą savo vardui" - tikruosius krikščionis. Po to, skelbia apaštalas, dieviškoji malonė sugrįš į Izraelį, ir sugriauta "Dovydo palapinė" bus atstatyta: tada, sako jis, "žmonių [likutis]" ir pagonyms turės galimybę "ieškoti Viešpaties". Pirmiausia turi būti užbaigtas darbas paimti tautą Jo vardui - Kristaus nuotaką, kurią sudarys visi visiškai pašventieji krikščionys. Apd 15, 14-18

Kai taip suvokiame, kad Dievas neketina, jog visas pasaulis šiame amžiuje taptų krikščionimis, tai padeda mums suprasti daugelį iki šiol labai sunkiai suprantamų Biblijos ištraukų. Pavyzdžiui, Apreiškimo 5, 10 mums sakoma, kad būsimasis Kristus ir Bažnyčios karaliavimas bus čia, žemėje. Kaip tai gali būti tiesa, jei visi, išskyrus Bažnyčią, bus paimti iš žemės ir amžinai kankinami degančiame pragare? Kam tuomet čia, žemėje, karaliaus šventieji? Šis sunkumas išnyksta, kai iš Raštų suprantame, kad pasaulis bus palaimintas, o ne prakeiktas, kai bus užbaigta tikroji bažnyčia.

Taip žvelgdami į šį klausimą, matome, kad Dievo žmonių išgelbėjimo planas suteikia galimybę visiems - ir bažnyčiai, ir pasauliui, o ne tai, kad visi bus išgelbėti nepriklausomai nuo jų pačių bendradarbiavimo dieviškuose susitarimuose. Raštai aiškiai nurodo, kad visi, kurie sąmoningai

nusideda po to, kai visiškai pažino tiesą, bus nubausti amžinu sunaikinimu - bet ne amžinu išsaugojimu kančioje, kaip tai pateikia Tamsos amžiaus tikėjimo išpažinimai.

Tikrosios Bažnyčios atlygis

Dar vienas įdomus dalykas, susijęs su tuo, kad Dievas išsirinko krikščionių bažnyčią, kuri bus susijusi su Kristumi Jo mesijinėje karalystėje, yra tai, kad tokie ištikimi krikščionys turi gauti didesnę atlygį nei visas pasaulis. Dievo nuostata pasauliui yra ta, kad jie bus sugrąžinti į gyvenimą žemėje - atkurta karalystė, parengta nuo pasaulio sukūrimo, t. y. valdžia žemesniajai kūrinijai čia, žemėje; tačiau krikščionims Mokytojas davė pažadą: "Aš einu paruošti jums vietas,... kad kur aš esu, ten ir jūs būtumėte". (Jn 14, 2. 3) Bažnyčia turi gauti dangiškąjį atlygį, tačiau Dievo tikslas nėra paimti visą žmoniją į dangų, kaip pamatysime vėliau šioje diskusijoje.

Amžinojo gyvenimo perspektyva per praliętą Atpirkėjo kraują yra palaiminta viltis, kuri Biblijoje pateikiama tiek bažnyčiai, tiek pasauliui. Raštuose pateikiamas ne dangus teisiesiems ir amžinosios kančios nedorėliams, bet veikiau gyvenimas arba mirtis.

Pirmasis žmogus, Adomas, nepakluso ir prarado gyvybę, tačiau galiausiai Jėzus atėjo kaip išpirka už

žmogų, kad savo mirtimi ant kryžiaus įvykdytų mirties bausmę. Dėl to pasauliui vėl bus suteikta galimybė gyventi. Ši galimybė tinkamu laiku bus suteikta visiems; tačiau šiame Evangelijos amžiuje visiškai pašvęsti krikščionys yra vieninteliai, kurie iš tikrųjų turi pilną galimybę pasinaudoti Atpirkėjo mirtimi. Šie, kadangi seka Jėzumi ir pasiaukojamai atiduoda savo gyvybę, yra apdovanojami ne tik pačiu gyvenimu, bet ir nemirtinguoju gyvenimu. Tai tie, kurie "siekia šlovės, garbės ir nemirtingumo". (Rom 2, 7) Būsimosios karalystės laikotarpiu paklusnūs žmonijos pasaulio žmonės taip pat gaus galimybę gyventi, tačiau gyvenimas, kurį jie gaus, bus atkurtas Adomo prarastas žmogaus gyvenimas. Tuomet paklusnieji gyvens amžinai ne todėl, kad taps nemirtingi, bet todėl, kad Dievas ir toliau palaikys jų gyvenimą.

Kodėl pasaulis nėra atsivertęs

Tikrosios krikščionybės darbas iki šiol buvo tik būsimųjų bendraturčių su Mesiju rengimas didžiajam Jo seniai pažadėtomsios karalystės darbui. Todėl nenuostabu, kad per visą krikščionybės epochą bandymas atversti pasaulį padarė tokią menką pažangą. Kūrėjas žinojo, kad žmogiškuoju požiūriu krikščionybė atrodys nesėkminga. Pats Jėzus, kalbėdamas apie šio amžiaus pabaigą, sakė: "Kai ateis Žmogaus Sūnus, ar ras žemėje tikinčiųjų?" (Lk

18, 8) Taigi tai, kad šiaandien pasaulyje labai nedaug žmonių iš tiesų tiki Biblija, Dievo nestebina. Jo mylimasis Sūnus, pasaulio Atpirkėjas, numatė būtent tokią būklę ir ją išpranašavo. Tai dar viena svari priežastis, kodėl turėtume tikėti tuo, kas parašyta Biblijoje.

Šimtai susiskaldymų tarp vadinamųjų krikščionių bažnyčių taip pat buvo numatyti pranašišrame Žodyje. Paulius sakė, kad įvyks didelis atkritimas nuo tikrojo tikėjimo, ir tai neabejotinai įvyko.

Jei Jėzus ir Jo apaštalai būtų buvę grupė apgavikų, nusiteikusių įgyvendinti kažkokį savanaudišką planą, kad palankiai paveiktų visą žmonijos pasaulį, ar jie būtų sąmoningai numatę, kad netrukus visas jų planas žlugs ir jie patys taps pajuokos objektu milijonų žmonių sąmonėje? Tokios pesimistinės prognozės nebūtų labai padrąsinusios ankstyvųjų tikinčiųjų ir nebūtų paskatinusios daugelio prisijungti prie judėjimo. Pasaulietiška išmintis sakytų: "Pieškite ateitį kuo šviesesnę, nes kitaip niekada nesusilauksite daug atsivertėlių."

Jėzus ir apaštalai nesivadovavo pasaulietiška išmintimi. Jie puikiai suprato, kad Evangelijos skelbimo tikslas šiame amžiuje nėra kurti dideles ir įspūdingas bažnytines organizacijas. Jie žinojo, kad Dievas nesiekė, jog vien Evangelijos skelbimas dabar

atvestų pasaulį prie Jėzaus kojų. Jie numatė, kad nors ir bus surinkta nedidelė tikrų krikščionių kaimenė, parengta būsimam palaiminimo darbui; tačiau suklaidinti vyrai ir moterys, kaip visuma, iškraipys šlovingas tiesas, kurių mokė Mokytojas, ir dėl to atrodys, kad krikščionybė žlugs pralaimėjusi.

Tačiau kaip mes džiaugiamės, kad tikroji krikščionybė nepatyrė pralaimėjimo; kad dieviškasis šio amžiaus planas sėkmingai įgyvendinamas ir kad dabar šis parengiamasis darbas naujai karalystei yra beveik baigtas. Iš tiesų yra daugybė bibliinių įrodymų, rodančių, kad dieviškajame plane numatytas laikotarpis, skirtas tikrųjų krikščionių pašaukimui ir parengimui karaliauti su Jėzumi Jo mesijinėje karalystėje, artėja į pabaigą. Taigi mūsų širdis turėtų apsidžiaugti, jei apsvarstysime kai kuriuos įrodymus, rodančius, kad jau beveik pasiekėme šio amžiaus pabaigą ir prasideda naujas amžius, kuriame mirštančiam pasauliui bus teikiami išpranašautieji taikos ir gyvenimo palaiminimai.

Vienintelė pasaulio viltis: Restitucija

Visiškas žmonių rasės atkūrimas į tobulos sveikatos, laimės ir amžinojo gyvenimo būseną pasauliniuose Edeno namuose yra Kūrėjo tikslas, užrašytas Jo Žodyje, Biblijoje. Protas mums sako, kad taip ir turi būti. Jei Dievas sukūrė žemę žmogui, o žmogų - žemei, būtų

nelogiška manyti, kad Jis leistų priešiškomis apgaulės ir maišto jėgoms amžiams sužlugdyti Jo meilės planus; arba kad Jis būtų priverstas priimti kokią nors alternatyvią tvarką, kad išgelbėtų keletą savo žmogiškųjų pavaldinių, perkeldamas juos į kitą gyvenimo būseną.

Kai Dievas sukūrė žmogų ir suteikė jam tuos nuostabius Edeno namus, jam buvo pavesta daugintis, pripildyti žemę ir ją pavergti. Adomui ir levai nieko nebuvo pasakyta apie tai, kad po mirties jie pateks į dangų; iš tiesų, mirtis jiems negrėsė tol, kol jie pakluso Kūrėjo įstatymams.

Jie turėjo gyventi žemėje - ir nemirti. Jie turėjo pripildyti žemę, o ne dangų, savo palikuonimis. Pabandykite įsivaizduoti, kokios šlovingos ir idealios sąlygos būtų susiklosčiusios šioje Žemės planetoje, jei nebūtų atsiradusi nuodėmė ir mirtis, o pirminis Edeno rojus būtų išsiplėtęs ir apėmęs visą žemę, kaip Dievas buvo įsakęs. Įsivaizduokite, kad tas pasaulinis rojus būtų pilnas tobulos ir laimingos žmonių šeimos, besidžiaugiančios amžinuoju gyvenimu ir amžinu Kūrėjo palankumu. Būtent ši praktinė, palaiminga palaima dar laukia žmonių giminės, nes toks atstatymas buvo suteiktas per Jėzaus mirtį.

Atkūrimo pažadai

Kai pačioje pradžioje Dievas pasakė, kad moters palikuonis sutraiškys gyvatės galvą, Jis iš tikrųjų turėjo omenyje, kad gyvatės mirties darbo rezultatai bus sunaikinti, o žmogui bus sugrąžinta tai, ką jis tuo metu buvo praradęs dėl nepaklusnumo savo Kūrėjui. Kai Dievas pasakė Abraomui, kad per jo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės, iš tikrųjų tai buvo atstatymo pažadas visiems Adomo palikuonims.

Kai angelas paskelbė apie Jėzaus gimimą, sakydamas: "Šiandien Dovydo mieste jums gimė Gelbėtojas, kuris yra Kristus Viešpats", tai reiškė, kad visas pasaulis turės galimybę būti išgelbėtas iš mirties ir atkurtas į gyvenimą žemėje. (Lk 2, 11) Kai Jėzus mokė savo mokinius melstis: "Teateinie tavo karalystė. Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje", Jis paprasčiausiai priminė jiems tikrąjį ir galutinį Dievo karalystės tikslą - atkurti prarastą žmogaus nuosavybę. Kiekvienas krikščionis, sukalbėjęs šią maldą - nesvarbu, ar jis tai suprato, ar ne - meldėsi už rojaus sąlygų žemėje atkūrimą.

Kai mūsų Viešpats ir Jo apaštalai visiems ištikimiesiems krikščionims pažadėjo, kad jie taps Jėzaus bendrapaveldėtojais ir kartu su Juo viešpataus, tai reiškė, kad galiausiai jie kartu su Juo,

kaip dvasinė Abraomo sėkla, dalyvaus šlovingame darbe - dalyti pažadėtus atkurto gyvenimo palaiminimus. (Apreiškimo 5, 10) Kai Raštuose sakoma, kad Jėzus "iš Dievo malonės paragavo mirties už kiekvieną žmogų", tai reiškia, kad mirties bausmė, kuri dėl gimtosios nuodėmės gresia kiekvienam žmogui, tinkamu laiku bus panaikinta, taip atveriant kelią kiekvienam žmogui vėl gyventi tobuloje žemėje.

Būtent tam, kad būtų atliktas šis atkūrimo darbas, Bažnyčia, kaip ir Jėzus, yra išaukštinta į tokią aukštą padėtį tiek prigimties, tiek šlovės atžvilgiu. Kokia geresnė šlovės viltis tai yra Kristaus bažnyčiai nei tamsiųjų amžių teorija, kad Dievas bandė visą pasaulį priversti prisijungti prie bažnyčios, kad jie būtų išgelbėti nuo pragaro ugnies!

Būtent šis šlovingas atstatymo, arba restitucijos, darbas bus atliktas po antrojo Kristaus atėjimo. Apaštalas Petras tai nurodo Apaštalų darbų 3, 19-23 eilutėse. Prieš pat čia užrašytą pareiškimą Petras išgydė žmogų, kuris nuo jaunystės buvo šlubas. Pasinaudodamas šiuo įvykiu kaip iliustracija ir pagrindu svarbiai pamokai, kurią ketino perduoti savo klausytojams, jis sakė: "Taigi atgailaukite ir atsiverskite, kad jūsų nuodėmės būtų ištrintos, kai ateis atgaivos laikai nuo Viešpaties veido, ir Jis atsiųs Jėzų Kristų, kuris anksčiau jums buvo skelbtas, kurį

dangus turi priimti iki visų dalykų atstatymo laikų, apie kuriuos Dievas kalbėjo visų savo šventųjų pranašų lūpomis nuo pasaulio pradžios". Kokia tai visa apimanti pranašystė - visų dalykų atstatymas! Kokia skirtinga antrojo Kristaus atėjimo seka nuo tradicinės pražūties, kuri turėjo sekti po Jo sugrįžimo į žemę.

Viešpaties akivaizdoje ateis atgaivos, o ne niūrumo ir kankinimų laikai. Graikų kalbos žodžių junginys "iš buvimo" pažodžiui reiškia "iš jo veido". Jis remiasi rytietiška idėja, kad atsukti nugarą kitam žmogui yra nepalankumo įrodymas, tačiau žvilgsnis į kitą rodo, kad jis laikomas draugu. Tad koks kupinas prasmės šis posakis, kurį apaštalas vartoja šioje pranašystėje! Edeno sode Dievas atsuko nugarą savo žmogiškajam kūniniui, nes buvo nepaisoma Jo įstatymo. "Jo malonėje yra gyvybė", - sako pranašas; tačiau dėl nuodėmės pasaulis neteko Dievo malonės, ir kaip gėlė, netekusi saulės šviesos ir lietaus, žmonės nudžiūvo ir mirė. Ps 30, 5

Pažadai bus įvykdyti

Nors Dievas, vaizdžiai tariant, daugiau nei šešis tūkstančius metų buvo atsukęs nugarą žmonijai, vis dėlto Jis dalijo pažadus apie būsimą palaiminimų laiką, taip pat ruošėsi tiems dalykams, kuriuos žadėjo. Antrasis Kristaus atėjimas ir Jo karalystės įsteigimas

žymi laiką, kai šie pažadai pradės pildytis. Dėl šios priežasties Petras mums sako, kad tada Dievas atsuks savo veidą į žmonių šeimą ir kad dėl to ateis atgavos laikai.

Apaštalas taip pat sako, kad ateis visų dalykų atstatymo laikai, apie kuriuos nuo pasaulio pradžios kalbėjo visų šventųjų Dievo pranašų lūpomis. Tai buvo tobulas gyvenimas žemėje, kurį žmogus prarado, ir būtent tobulas gyvenimas žemėje bus atkurtas. Kaip pasaulis gali būti atkurtas danguje, jei jis niekada ten nebuvo? Visi šventieji Dievo pranašai išpranašavo šias ateinančias palaiminimo dienas kenčiančiam ir mirstančiam žmonijos pasauliui! Ar kada nors stebėjotės, kad danguje žydi dykumos ir auga figmedžiai? Apie tokius žemiškus dalykus rašė Senojo Testamento pranašai, ir dabar matome, kad jų žinios iš tiesų buvo susijusios su žemiškais gyvenimo ir laimės palaiminimais atkurtame rojuje.

Petras, sugrąžindamas sveikatą vienam šlubuojančiam vyrui, tik iliustravo, kad kai bus įkurta Mesijo karalystė, panašiai bus sugrąžinti visi. Pavyzdžiui, Izaijas sakė, kad atėjus karalystės laikui, "šlubas pašoks kaip šernas", "nebylio liežuvis dainuos", "kurčiųjų ausys bus atkimštos" ir "aklųjų akys" atsivers. (Izaijo knyga, 35 skyrius) Šie atstatymo palaiminimai palies ne tik tuos nelaiminguosius, kurie yra suluošinti ir suluošinti, bet ir visi kiti, kurie to

trokšta, gaus iš to naudos. Dvasinis aklumas taip pat bus pašalintas, kai "Dievo šlovės pažinimas" pripildys žemę, "kaip vandenys užlieja jūrą". Izaijo 11,9; Jeremijo 31,34

Mesijinė karalystė pranašystėje simbolizuojama kaip kalnas. Danielius pranašavo, kad būtent ši kalnų karalystė augs, kol užpildys visą žemę. (Danieliaus 2,34,35,44) Tą patį kalną mini pranašas Michėjas, kur skaitome: "Bet paskutinėmis dienomis atsitiks taip, kad L(VIEŠPATIES) namų kalnas įsitvirtins KALNŲ viršūnėje ir bus išaukštintas virš kalvų, ir žmonės plūs į jį. Daug tautų ateis ir sakys: 'Ateikite, eikime į L(VIEŠPATIES) kalną, į Jokūbo Dievonamus, ir jis išmokys mus savo kelių, ir mes vaikščiosime jo takais, nes įstatymas išeis iš Siono ir Viešpaties žodis iš Jeruzalės. Jis teis daugybę tautų ir sudrausmins stiprias tautas iš toli, ir jos sudaužys savo kalavijus į plūgus ir ietis į dantų kablius, ir tauta nebepakels kalavijo prieš tautą ir nebemokės kariauti. Jie sėdės kiekvienas po savo vynmedžiu ir po savo figmedžiu, ir niekas jų negąsdins, nes taip kalbėjokareivijų VIEŠPATIES lūpos". Michėjo 4,1-4

Paskutinės dienos

Šioje ištraukoje pavartotas žodžių junginys "paskutinės dienos" apibūdina paskutines nuodėmės ir mirties viešpatavimo žemėje dienas ir laikotarpį, kai bus

įvesta nauja ir geresnė tvarka, tiesiogiai valdoma Mesijo. Tamsos amžiaus įsivaizdavimai apie paskutiniąsias dienas, palyginus juos su šia ir kitomis vilties įkvepiančiomis Raštų eilutėmis, pasirodo esą visiškai klaidingi. Pavyzdžiui, vietoj to, kad paskutinės dienos reikštų bet kokios vilties ir galimybės atgailauti pabaigą, pranašas pateikia visiškai priešingą vaizdą. Jis sako, kad tada Dievas išmokys žmones savo kelių ir jie eis Jo takais; kad jie nustos savanaudiškų, karingų polinkių ir atsidės taikos ir geros valios puoselėjimui: tauta nebepakels kalavijo prieš tautą ir nebesimokys kariauti.

Biblijoje atskleistos ne visos Mesijo karalystės tvarkos detalės, tačiau esame tikri, kad ta pati dieviškoji galia ir neklystanti išmintis, kuri sukūrė ir dabar valdo tvarkingą visų milijonų dangaus kūnų judėjimą, suteikia garantiją dėl karalystės metodų, kuriais Dievo meilės įstatymo pažinimas bus įtvirtintas visame žemės plote iškart po dabartinio žmonių nuodėmės ir savanaudiškumo žlugimo.

Michėjo pranašystės simbolika, žinoma, remiasi dalykais, kuriuos pats pranašas gerai pažinojo. Šiandien ietys ir kalavijai nėra labai madingi kaip veiksmingi kovos įrankiai. Jei ši pranašystė būtų buvusi parašyta modernesniais laikais, joje neabejotinai būtų minimi povandeniniai laivai, lėktuvai, nuodingos dujos ir branduolinis karas.

Taip pat vynmedžio ir figmedžio paveikslas yra taikos ir pasitenkinimo paveikslas, paremtas pakankamu užtikrinimu, kad visiems ir toliau bus prieinami gyvenimo reikmenys ir patogumai, kai Kristaus karalystė pradės veikti visu pajėgumu. Patogūs namai, be hipotekos, kuriuose nieko netrūksta, būtų šiuolaikinė tos pačios šlovingos būklės samprata.

Cituoju dar vieną įdomią pranašystę apie atstatymo laikus: "Šitame kalne [karalystėje] kareivijų Viešpats padarys visoms tautoms riebių dalykų puotą, vyno ant nuosėdų puotą. ... gerai išragauti. Šiame kalne Jis sunaikins ant visų žmonių užmestą dangtį ir virš visų tautų išskleistą šydą. Jis pergalingai praris mirtį, ir Viešpats Dievas nušluostys visas ašaras nuo visų veidų, ir savo tautos priekaištus jis nuims nuo visos žemės, nes Viešpats tai pasakė". Izaijo 25:6-8

Ko daugiau galima norėti už tai, kas aprašyta šioje širdį džiuginančioje pranašystėje apie būsimus atstatymo palaiminimus? Iš tiesų tai bus šventė, kai "ateis visų tautų troškimas". (Agėjo 2, 7) Ši puota simbolizuoja gyvenimą atkuriančias ir palaikančias Mesijo karalystės nuostatas.

Tuomet bus nuimta uždanga, simbolizuojanti tos "senosios gyvatės" akinančią įtaką. Tai bus

įmanoma, nes, kaip nurodo Apreiškėjas, Šėtonas bus surištas, kad daugiau nebegalėtų apgautinėti tautų. Apreiškimo 20, 1-3

Tada mirtis bus praryta pergalės! Būtent mirtis įžengė į pasaulį ir sugriovė visų laimę; tačiau "tai, kas buvo prarasta", turi būti atkurta, taigi mirtis turi būti sunaikinta.

Apreiškimo 21, 4 mums sakoma, kad "mirties daugiau nebebus". Praeityje sunkumų kildavo dėl to, kad daugelis bandė visus šiuos šlovingus žemiškus pažadus perkelti į dangų, nekreipdami dėmesio į tai, kad tik nedaugelis - tikrieji Mokytojo pėdomis sekėjai šiame amžiuje - gaus dangiškąjį atlygį. Būtent čia, žemėje, viešpatavo mirtis, todėl būtent čia mirties nebebus.

Kokie laimingi tada bus žmonės, priimantys karalystės palaiminimus - gyvenimą ir išgelbėjimą! Atkreipkite dėmesį, ką šiuo klausimu sako pranašas: "Tą dieną bus sakoma: Štai mūsų Dievas, mes jo laukėme, ir jis mus išgelbės; tai Viešpats, mes jo laukėme, mes džiaugsimės ir džiūgausime jo išgelbėjimu". Izaijo 25,9

Milijonai žmonių iš tiesų laukė ir troško geriau pažinti tikrąjį Dievą! Daugelis taip pat tikėjosi ir meldėsi išgelbėjimo, kurį tik Jis vienas gali duoti! Pasaulis laukė sugrįžtančios Dievo malonės

saulėtekio - galbūt piktdžiugiškai laukė, nelabai įsivaizduodamas, kaip ir kada tai įvyks. Kai bus pašalinta akinanti archainio apgaviko įtaka ir žemė užlies Dievo šlovės pažinimas, tada pasaulis pažins savo Dievą ir iš tikrųjų entuziastingai visa širdimi sugrįš pas Jį.

Galinga Dievo galia

Tegul niekieno tikėjimo nesuglumina tai, ką Dievas pažadėjo padaryti žmonijai, ir tegul jo neaprėpiama galybė. Atminkite, kad dabar svarstome, ką pažadėjo padaryti visagalis amžinasis visatos Kūrėjas. Dievas, kuris pirmiausia sukūrė gyvybę, gali ją gausiai atgaminti, kad išpildytų savo pažadus.

Šis atkūrimas turi apimti ir mirusiuosius, ir mirštančiuosius. Būtent su tuo susijęs Biblijos mokymas apie prisikėlimą. Šį nuostabų mokymą apie prisikėlimą iš numirusių pavertė niekiniu tradicinė teorija, kad mirties nėra. Kaip žmogus galėtų būti prikeltas iš numirusių, jei jis nebūtų miręs? Kaip visiškai neįmanoma buvo sumišusiam pasauliui suvokti paprastą, bet sielą džiuginančią atkūrimo viltį, kol jų protus apakino nemirtingos sielos tradicija! Dabar, ačiū Dievui, galime suprasti, kas yra išgelbėjimas; kad tai reiškia pabudimą iš mirusiųjų ir sugrįžimą į gyvenimą žemėje. Biblijoje mirtis vaizduojama kaip miegas, iš kurio visi turi

būti pažadinti, atgaivinti naujos dienos rytą, kuris netrukus išauš. Dieviškasis amžių laikrodis jau žymi ankstyvą ryto valandą; ir nors tamsa dar tanki, diena sparčiai artėja; taip, ji labai arti.

Nuostabiausia viso to dalis yra tai, kad šie gyvybę teikiantys atstatymo palaiminimai iš tiesų jau visai netoli. Norint tuo patikėti, taip pat nereikia perdėto tikėjimo. Biblijos pranašai taip tiksliai nuspėjo dabartines pasaulio sąlygas - sąlygas, kurios bus prieš pat Dievo karalystės įkūrimą, - kad nesunku patikėti, jog ta pati dieviškoji galia ir išmintis, kuri turėjo vadovauti pranašišškai išsakant dalykus, kuriuos dabar priimame kaip tikrovę, turėjo vadovauti ir numatant dar nuostabesnius dalykus, kurie mūsų laukia ateityje.

Tad džiaukimės įkvepiančia perspektyva, kuri yra prieš mus, ir tegu būsimųjų džiaugsmų vizija padeda mums kantriai pakelti dabarties išbandymus. Visam pasauliui nuodėmės ir mirties viešpatavimas buvo ilga ir varginanti naktis. Tačiau kiekvienam žmogui šis laikas greitai prabėga, o kartu su juo prabėgdamas kiekvienas padėjo pamatus labai vertingai pamokai. Jei dabar galime suvokti, kad išmintingas ir mylintis Kūrėjas leido blogio viešpatavimą būtent tam, kad geriau suprastume Jį ir Jo įstatymus, galime kantriai laukti ir toliau melstis už naujos dienos atėjimą.